

כתבת „העולם הזה“ יצאה לעבוד
כעוזרת כדי לבדוק
כמה מוכנה עקרת-הבית הישראלית
להקריב' כדי להשיג עוזרת-בית

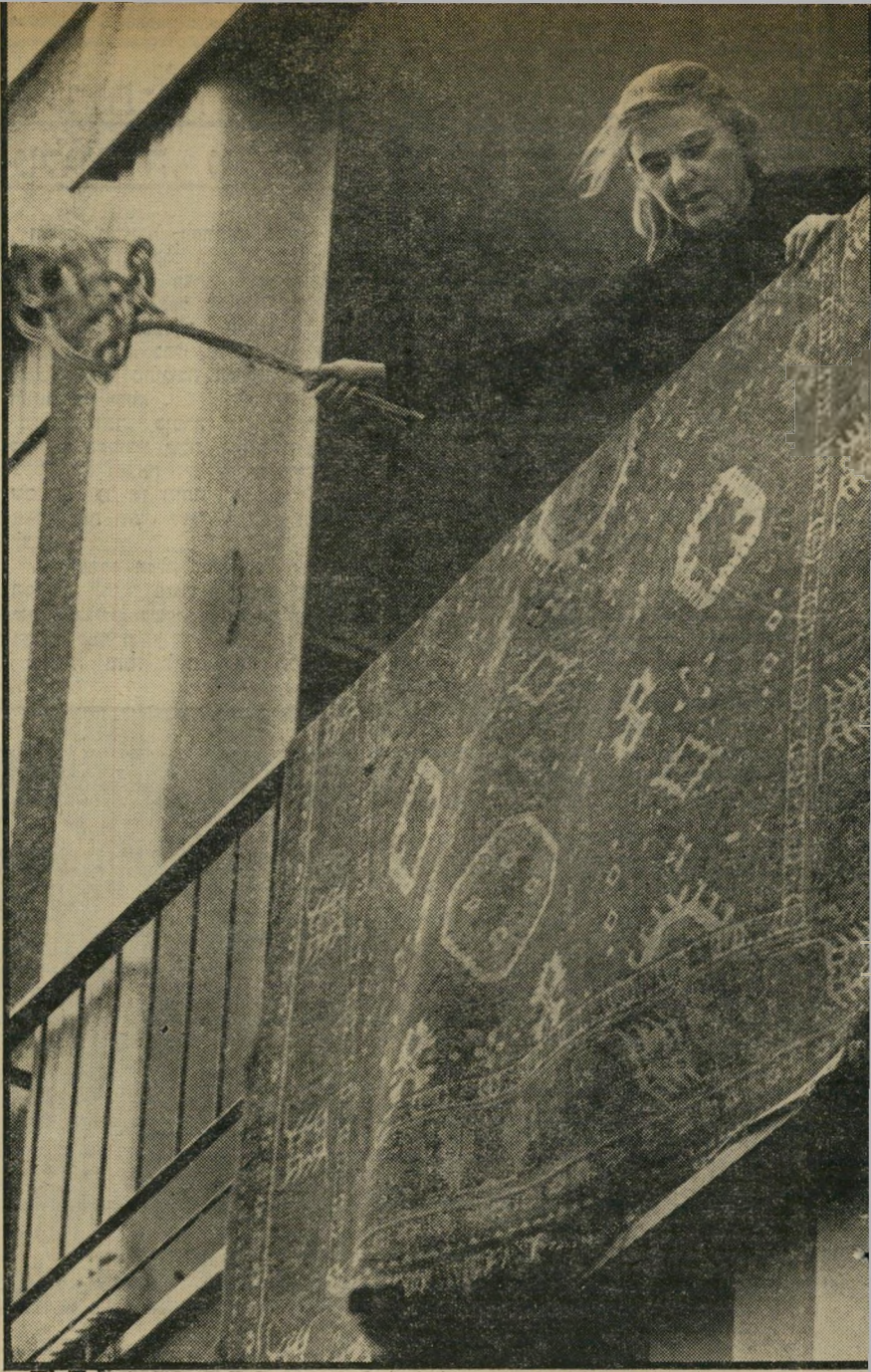
הווד

מעולתה

העוזרות

יהיה מרוהט ברהיטים כמעט חדשים, ספה, שתי כורסאות, שטיח פרסי, כוננית לרדיו, רדיו שולחן קסן, כוננית לספרים, ומיזוג אוויר.

„מה עם אמבטיה?“ שאלתי בצניעות. „בינתיים רק מקלחת.“ ענתה גברת רוֹזֶנוֹבִיצ'קוֹבָה בקול רוֹזִיצ'קוֹבָה. „אז איך יהיה?“ הקשיתי. „אני רגילה

לאחר שנים ארוכות של סבל כעקרת-בית ישראלי הנוקמת לשירותיה של עוזרת-בית ישראלית — זכתה לאחרונה כתבת „העולם הזה“ לפיצוי מתוק: להיות בעצמה עוזרת.

לרגל חגי הפורים, הטיחה עליה המערכת את המשימה לעבוד כעוזרת במשך שבוע ימים בבית שוני, להציג דרישות מופרזות, להתעלל בעקרות הבית — כדי לגלות את המצב הלא-יאומן השורר בשטח זה.

להלן דיווחה המעודד על מצב-האומה ממרומי האולימפוס של עוזרת-הבית.

מאת

ציפי כסלו

לי שלוחה? האשה הסבירה שהם זוג פקידים עם שני תינוקות, וזאת תהיה הוצאה גדולה בשבילם. אבל אם אבוא ונסכים על כל השאר — אפשר לדבר. „רק תבואי.“

טלוויזיה פרטית —

בחדר הפרטי

למוזמנה קצת מחוצפתי שלי, התיקשתי למשפחה השניה בשורה — משפחת רוזנובויג הסבירה לי שאצלה יהיו לי תנאים אידיאליים. „אני לא עובדת ובעלי נמצא רוב הזמן מחוץ לבית“, סיפרה, „יש לי שלושה ילדים אבל שניים מהם בגיל בית-ספר. הרוץ מזה את תקבלי עזרה פעמיים בשבוע לעבודות הקשות. אנחנו בונים כרגע את הבית, ויהיה לך חדר עם כניסה לחור, נוחות ומקלחת.“ החזיר איזה מין חדר? ביקשתי לדעת. „החזיר

הימוב קל, על יבש — זהו מה שנוקתי לו, כהקדמה לקריירה החדשה שלי כעוזרת-בית. משום כך החלטתי ליתחיל אותה ליד הטלפון.

שורת המודעות בעיתון שביקשו עוזרות עם לינה היתה ארוכה כאורך הגלות. בחרתי מתוכה את משפחת אלרון מרמת-אביב ויצלתי אליהם. הצגתי את עצמי כבחורה שרוצה לעבוד במשקיבית בתשובה למודעה שלהם.

בתשיחי מעבר לקו הסבירה לי את התנאים בקול נעים ובנעימה מבטיחה עולם ומלואו:

„אצלנו יהיה לך חדר נפרד, מרוהט יפה, אוכל בצורה חופשית, ו־350 ל"י לחודש“, „מעט. 400“, יריתי בחזרה.

„אפשר לדבר — רק תבואי“, היתה התישבה.

עתה התעניינתי בחדר: „אולי אפשר לקבל רדיו?“ „כמובן.“

מה עם הטלפון? אולי אפשר לנקות